

Cartea Urantia

<< [Capitolul 111](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 113](#) >>

Capitolul 112

Supraviețuirea personalității

112:0.1 (1225.1) PLANETELE evolutive sunt sferele de origine ale oamenilor, lumile initiale ale carierei de muritor ascendente. Urantia este punctul vostru de plecare; aici sunteți uniti cu divinul vostru Ajustor al Gândirii într-o uniune temporară. Ați fost înzestrați cu o călăuză desăvârșită; de aceea, dacă vreți sincer să alergați în cursa timpului și să atingeți telul final al credinței, răsplata timpurilor va fi a voastră: veți fi pe vecie uniti cu Ajustorul ce se află în voi. Numai atunci va începe viața voastră reală, viața de ascensiune pentru care prezenta voastră stare de muritor nu este decât un vestibul. Atunci va începe misiunea voastră sublimă și progresivă ca finalitar în veșnicia care vi se desfășoară înainte. Și, de-a lungul tuturor acestor epoci și stadii succesive de creștere evolutivă, rămâne din voi o parte întotdeauna absolut neschimbată; aceasta este personalitatea - permanentă în prezenta schimbării.

112:0.2 (1225.2) Deși ar fi o îndrăzneală să se încerce definirea personalității, s-ar putea dovedi totuși folositor să se reamintească unele lucruri cunoscute despre ea:

112:0.3 (1225.3) 1. Personalitatea este acea calitate din realitate care este conferită de Tatăl Universal însuși, sau de Autorul Comun care actionează în numele Tatălui.

112:0.4 (1225.4) 2. Ea poate fi conferită oricărui sistem energetic viu care include mintea sau spiritul.

112:0.5 (1225.5) 3. Nu este în întregime supusă lanțurilor de cauze antecedente. Ea este relativ creativă sau cocreativă.

112:0.6 (1225.6) 4. Când este conferită făpturilor materiale evolutive, ea face ca spiritul să se străduiască pentru a stăpâni energia-materie prin intermediul minții.

112:0.7 (1225.7) 5. Cu toate că este lipsită de identitate, personalitatea poate unifica identitatea oricărui sistem energetic viu.

112:0.8 (1225.8) 6. Ea manifestă numai răspunsuri calitative la circuitul personalității, contrar celor trei energii care sunt atât calitativ, cât și cantitativ sensibile la gravitație.

112:0.9 (1225.9) 7. Personalitatea este neschimbătoare în prezenta schimbării.

112:0.10 (1225.10) 8. Ea poate să facă un dar lui Dumnezeu - consacrarea liberului arbitru înfăptuirii voii lui Dumnezeu.

112:0.11 (1225.11) 9. Ea este caracterizată prin moralitate - conștiinta relativității relațiilor cu alte persoane. Ea discernе nivelele de conduită și face dintre ele o alegere judicioasă.

112:0.12 (1225.12) 10. Personalitatea este unică, absolut unică: ea este unică în timp și în spațiu; este unică în veșnicie și în Paradis; este unică când este conferită - nu există copii; este unică în orice moment al existenței; este unică față de Dumnezeu - el nu face deosebire de persoane, dar nici nu le poate adăuga una alteia, căci ele nu sunt însumabile - ele sunt asociabile, dar netotalizabile.

112:0.13 (1226.1) 11. Personalitatea răspunde direct la prezenta unei alte personalități.

112:0.14 (1226.2) 12. Ea este un element ce poate fi adăugat spiritului, ilustrând în felul acesta întâietatea Tatălui față de Fiu. (Mintea n-are nevoie să fie adăugată spiritului.)

112:0.15 (1226.3) 13. Personalitatea poate supraviețui morții fizice cu identitatea care este în sufletul supraviețuitor. Ajustorul și personalitatea sunt invariante; relația dintre el și ea (în suflet) nu este decât schimbare, evoluție continuă; și, dacă această schimbare (creșterea) ar înceta, ar fi atunci sfârșitul sufletului.

112:0.16 (1226.4) 14. Personalitatea are o conștiință unică a timpului, și aceasta este ceva diferit de percepția timpului prin minte sau prin spirit.

1. Personalitatea și realitatea

112:1.1 (1226.5) Personalitatea este conferită de Tatăl Universal făpturilor sale ca o înzestrare potențial veșnică. Un asemenea dar divin este destinat să funcționeze pe numeroase nivele și în situații universale succesive mergând de la umilul finit până la cel mai înalt absonit, și chiar și până la hotarele absolutului. Personalitatea își joacă astfel rolul pe trei planuri cosmice sau în trei faze ale universului:

112:1.2 (1226.6) 1. *Statutul poziției.* Personalitatea funcționează deopotrivă de eficient în universul local, în supraunivers și în universul central.

112:1.3 (1226.7) 2. *Statutul semnificației.* Personalitatea joacă un rol efectiv pe nivelele finitului, ale absonitului și ale înrâurirei chiar și asupra absolutului.

112:1.4 (1226.8) 3. *Statutul valorii.* Personalitatea poate fi realizată experiential în domeniile progresive: cel material, cel morontial și cel spiritual.

112:1.5 (1226.9) Personalitatea are un câmp de acțiune desăvârșit a cărui realizare este de dimensiuni cosmice. Personalitatea finită are trei

dimensiuni care funcționează cam în felul următor:

112:1.6 (1226.10) 1. *Lungimea* reprezintă direcția și natura progresului - mișcarea prin spațiu și în acord cu timpul - evoluția.

112:1.7 (1226.11) 2. *Adâncimea* verticală îmbrățișează îndemnul și atitudinile organismelor, nivelele variabile ale realizării de sine și fenomenul general al reacției la mediul înconjurător.

112:1.8 (1226.12) 3. *Lărgimea* îmbrățișează domeniile de coordonare, de asociere și de organizare a individualității.

112:1.9 (1226.13) Tipul de personalitate conferit muritorilor Urantiei are un potențial de șapte dimensiuni ale exprimării de sine sau ale realizării persoanei. Aceste fenomene dimensionale sunt realizabile în număr de trei pe nivelul finit, trei pe nivelul absonit, și unul pe nivelul absolut. Pe nivelele subabsolute această a șaptea dimensiune, sau dimensiune a totalității, este experimentabilă ca *fapt* al personalității. Această dimensiune supremă este un absolut asociabil și, deși nefiind infinită, ea posedă un potențial dimensional ce permite o pătrundere subinfinită a absolutului.

112:1.10 (1226.14) Dimensiunile finite ale personalității au de-a face cu lungimea, cu adâncimea și cu lărgimea cosmice. Lungimea denotă un înțeles; adâncimea semnifică o valoare; lățimea cuprinde clarviziunea - capacitatea de a experimenta o conștiință indiscutabilă a realității cosmice.

112:1.11 (1227.1) Pe nivelul morontial, toate aceste dimensiuni finite ale nivelului material sunt foarte mult mărite, și sunt realizabile unele noi valori dimensionale. Toate aceste experiențe dimensionale

amplificate ale nivelului morontial se unesc minunat cu dimensiunea supremă, aceea a personalității, prin influența motei, și totodată datorită matematicii morontiale.

112:1.12 (1227.2) Multe greutăți încercate de către muritori în studierea personalității lor umane ar putea fi evitate dacă făptura finită ar vrea să-și reamintească faptul că nivelele dimensionale și nivelele spirituale nu sunt coordonate în realizarea experientială a personalității.

112:1.13 (1227.3) Viata este în realitate un proces care are loc între organism (individualitatea) și mediul lui. Personalitatea comunică valori ale identității și semnificații ale continuității acestei asocieri a unui organism și a unui mediu înconjurător. Se va recunoaște astfel că fenomenul de stimulare-reacție nu este un simplu proces mașinal, întrucât personalitatea funcționează ca factor în situația totală. Rămâne întotdeauna adevărat că mecanismele sunt prin natura lor pasive, iar organismele sunt intrinsec active.

112:1.14 (1227.4) Viata fizică este un proces având loc *între* organism și mediu, mai degrabă decât în interiorul organismului. Orice proces de ordinul acesta tinde să creeze și să stabilească modele organice de reacțiune la acest mediu înconjurător, și toate aceste *modele directe* exercită o mare înrâurire asupra alegerii telului.

112:1.15 (1227.5) Prin mijlocirea minții sinele și mediul ambiant stabilesc un contact semnificativ. Abilitatea și disponibilitatea organismului de a stabili contacte semnificative cu mediul (pentru a reacționa la impulsuri) reprezintă *atitudinea* întregii personalități.

112:1.16 (1227.6) Personalitatea actionează cu dificultate în izolare. Omul este, prin naștere, o creatură sociabilă; el este dominat de o dorință arzătoare de apartenență. Este literalmente adevărat „că nici un om nu trăiește pentru sine.”

112:1.17 (1227.7) Dar conceptul personalității ca însemnând totalitatea creaturii care trăiește și funcționează, reprezintă mult mai mult decât integrarea relațiilor; el semnifică *unificarea* tuturor factorilor realității, precum și coordonarea relațiilor. Între două obiecte există relații, dar trei sau mai multe obiecte duc la un *sistem*, și un astfel de sistem reprezintă mult mai mult decât niște relații lărgite sau complexe. Această distincție este vitală, căci, într-un sistem cosmic, membrii individuali nu sunt legați unii de alții decât în raport cu întregul, și grație individualității acestui întreg.

112:1.18 (1227.8) În organismul omenesc însumarea părților lui constituie individul - individualitatea - dar acest proces n-are nimic în comun cu personalitatea, care este unificatorul tuturor acestor factori în raporturile lor cu realitățile cosmice.

112:1.19 (1227.9) Într-un agregat, părțile sunt adăugate. În sisteme, părțile sunt îmbinate. Sistemele sunt semnificative prin organizarea lor - valori de poziție. Într-un sistem bun, toți factorii sunt în poziție cosmică. Într-un sistem rău ori lipsește ceva, ori ceva este deplasat - deranjat. În sistemul uman personalitatea este ceea ce unifică toate activitățile și care, la rândul ei, comunică calități de identitate și de creativitate.

2. Sinele

112:2.1 (1227.10) În studiul individualității, ar fi bine să se reamintească:

112:2.2 (1227.11) 1. Că sistemele fizice sunt subordonate.

112:2.3 (1227.12) 2. Că sistemele intelectuale sunt coordonate.

112:2.4 (1227.13) 3. Că personalitatea este supraordonată.

112:2.5 (1227.14) 4. Că forța spirituală interioară este potențial directoare.

112:2.6 (1228.1) În toate conceptele asupra individualității, ar trebui recunoscut că faptul vieții vine primul, iar evaluarea lui sau interpretarea lui după aceea. Un copil începe prin a trăi, și reflectă ulterior asupra vieții sale. În economia cosmică, spiritul de pătrundere precedă previziunea.

112:2.7 (1228.2) Faptul universal al lui Dumnezeu care se face om a schimbat pentru totdeauna toate semnificațiile și a modificat toate valorile personalității umane. În adevăratul sens al cuvântului, iubirea implică o stimare reciprocă a personalităților întregi, fie ele umane sau divine, fie umane și divine. Părți ale sinelui pot să funcționeze în numeroase feluri - să gândească, să simtă, să dorească - dar numai atributele coordonate ale întregii personalități sunt focalizate într-o acțiune inteligentă. Toate aceste puteri sunt asociate cu înzestrarea spirituală a minții omenești atunci când o ființă umană iubește cu sinceritate și într-un mod dezinteresat o altă ființă, umană sau divină.

112:2.8 (1228.3) Toate conceptele omenești asupra realității sunt întemeiate pe ipoteza că personalitatea umană este actuală. Toate conceptele asupra realităților supraomenești sunt întemeiate pe experiența personalității umane cu realitățile cosmice și în aceste realități cosmice care sunt unele entități spirituale și personalități divine asociate. În experiența omenească, tot ceea ce nu este spiritual, cu excepția personalității, este un mijloc în vederea unui scop. Orice relație autentică dintre un muritor și alte persoane - umane sau divine - este un scop în sine. Și o astfel de asociere cu personalitatea Deității este telul etern al ascensiunii universului.

112:2.9 (1228.4) Posedarea unei personalități identifică omul ca ființă spirituală din moment ce unitatea individualității și a conștiinței de sine a personalității sunt daruri ale lumii supramateriale. Chiar faptul că un muritor materialist poate să nege existența realităților supramateriale demonstrează, în el însuși și prin el însuși, că sinteza spirituală și conștiința cosmică sunt prezente în mintea sa umană și acolo sunt ele la lucru.

112:2.10 (1228.5) Există o mare prăpastie cosmică între materie și gândire, iar această prăpastie este nemăsurat mai mare între mintea materială și iubirea spirituală. Conștiința, și încă mult mai puțin conștiința de sine, nu pot fi explicate prin nici un fel de teorie de asociere electronică mecanică sau de fenomene de energie materialiste.

112:2.11 (1228.6) Pe măsură ce mintea urmărește realitatea până la ultima ei analiză, materia scapă de simturile ei materiale, dar poate încă să rămână reală pentru minte. Când clarviziunea spirituală caută

realitatea care subzistă după disparitia materiei și o urmărește până la o analiză ultimă, materia dispare pentru minte, dar clarviziunea spiritului poate încă să perceapă realitățile cosmice și valorile supreme de natură spirituală. În consecință, știința cedează locul ei filozofiei, pe câtă vreme filozofia trebuie să se predea în fata concluziilor inerente experienței spirituale autentice. Gândirea abdică înaintea înțelepciunii, iar înțelepciunea se pierde într-o adorare iluminată și meditativă.

112:2.12 (1228.7) În știință, sinele uman observă lumea materială; filozofia este observarea acestei observări a lumii materiale; religia, adevărata experiență spirituală, este realizarea experientială a realității cosmice a observării acestei întregi sinteze relative a materialelor energetice ale timpului și ale spațiului. A clădi o filozofie a universului în mod exclusiv pe materialism este a ignora faptul că toate lucrurile sunt initial concepute ca reale în experiența conștiinței umane. Observatorul nu poate fi lucrul observat. Evaluarea cere ca cel care evaluează să transcende oarecum lucrul evaluat.

112:2.13 (1228.8) În timp, gândirea conduce la înțelepciune, iar înțelepciunea duce la adorare. În veșnicie, adorarea conduce la înțelepciune, iar înțelepciunea se termină în finalitatea gândirii.

112:2.14 (1229.1) Posibilitatea de a unifica sinele aflat în evoluție este inherentă calităților factorilor constitutivi care sunt: energiile de bază, tesuturile esențiale, supracontrolul chimic fundamental, ideile supreme, mobilurile supreme, telurile supreme și spiritul divin de manifestare al Paradisului - secretul conștiinței de sine a naturii spirituale a omului.

112:2.15 (1229.2) Planul evoluției cosmice este de a atinge unitatea personalității printr-o dominare crescândă a spiritului, printr-un răspuns volitional la învățăturile și la îndrumările Ajustorului Gândirii. Personalitatea, atât umană cât și supraumană, este caracterizată printr-o calitate cosmică inherentă care ar putea fi numită „evoluția dominației”, extinderea controlului atât asupra sa, cât și a mediului ei înconjurător.

112:2.16 (1229.3) O personalitate ascendentă cândva umană trece prin două mari faze de stăpânire volitivă în creștere a sinelui și în univers:

112:2.17 (1229.4) 1. Experiența prefinalitară, sau căutarea lui Dumnezeu, constă în a mărirea realizării de sine printr-o tehnică de expansiune și de actualizare a identității odată cu solutionarea problemelor cosmice și cu stăpânirea universului care rezultă din asta.

112:2.18 (1229.5) 2. Experiența postfinalitară, sau relevatoare de Dumnezeu, în care realizarea de sine suferă o expansiune creativă prin revelația Ființei experientiale Supreme inteligențelor căutătoare de Dumnezeu, dar care n-au atins încă nivelele divine unde ele sunt asemenea lui Dumnezeu.

112:2.19 (1229.6) Personalitățile descendente trec prin experiențe analoage în cursul diverselor lor aventuri din univers, în timp ce ele caută mărirea capacității lor de a cunoaște cu certitudine și de a executa voile divine ale Deităților, cea Supremă, cea Ultimă și cea Absolută.

112:2.20 (1229.7) În timpul vieții fizice, sinele material, ego-entitatea identității umane, depinde de functionarea continuă a vehiculului vital material, de mentinerea continuă a echilibrului instabil al energiilor și al intelectului, căreia, pe Urantia, i s-a dat numele de *viață*. Dar individualitatea care are valoare de supraviețuire, individualitatea care poate transcende experiența morții, nu se constituie decât prin stabilirea unui transfer potențial al sediului identității personalității evoluând, de la vehiculul vieții tranzitorii - corpul material - până la sufletul morontial de natură mai durabilă și nemuritoare, și după aceea dincolo, pe nivelele unde sufletul se impregnează de realitatea spirituală și atinge în cele din urmă statutul realității spirituale. Acest transfer efectiv de la o asociere materială la o identificare morontială se efectuează prin sinceritatea, prin persistența și prin fermitatea deciziilor creaturii umane în căutarea ei după Dumnezeu.

3. Fenomenul morții

112:3.1 (1229.8) Urantienii nu recunosc, în general, decât un singur fel de moarte: încetarea fizică a energiilor vitale; însă, în ceea ce privește supraviețuirea personalității, există în realitate trei tipuri de moarte:

112:3.2 (1229.9) 1. *Moartea spirituală (a sufletului)*. Dacă un muritor respinge supraviețuirea, atunci când a respins-o definitiv; când a fost declarat insolubil din punct de vedere spiritual și falimentar din

punct de vedere morontial, după opinia comună a Ajustorului și a serafimului supravietuitor, când un asemenea sfat coordonat a fost înregistrat pe Uversa, și după ce Cenzorii și asociații lor care gândesc au verificat aceste concluzii, conducătorii Orvontonului ordonă eliberarea imediată a Veghetorului interior. Totuși, această eliberare a Ajustorului nu afectează în nici un fel îndatoririle serafimului personal sau colectiv care se ocupă de acest individ abandonat de Ajustor. Felul acesta de moarte are o semnificație definitivă, independent de energiile vii care pot continua temporar să însufletească mecanismele fizice și mentale. Din punct de vedere cosmic, acest muritor este deja mort. Continuarea vieții denotă numai persistența forței vii materiale a energiilor cosmice.

112:3.3 (1230.1) 2. *Moartea intelectuală (a minții).* Când circuitele vitale ale slujitorului adjutant superior sunt întrerupte de aberațiile intelectului, sau de distrugerea parțială a mecanismului cerebral, și dacă această stare de lucruri depășește un anumit punct critic unde a devenit ireparabilă, Ajustorul interior este imediat eliberat și pleacă în Divinington. În analele universului, se consideră că o personalitate muritoare a întâlnit moartea din clipa când circuitele mentale esențiale ale acțiunii volitive umane au fost distruse. Și iarăși, aceasta este tot moarte, independent de faptul că mecanismul viu al corpului fizic continuă să funcționeze. Privat de mintea volitivă, corpul a încetat să mai fie omenesc, dar sufletul unui astfel de individ poate

supraviețui; asta depinde de alegerea anterioară a voinței sale omenești.

112:3.4 (1230.2) 3. *Moartea fizică (a corpului și a minții)*. Când o ajunge moartea pe o ființă umană, Ajustorul rămâne în citadela minții până ce ea încetează să mai funcționeze ca un mecanism inteligent, adică până aproape de momentul în care energiile cerebrale măsurabile își încetează pulsațiile vitale ritmice. În urma acestei dezintegrări, Ajustorul își ia adio de la mintea pe cale de dispariție, cu tot atâta de puțină ceremonie ca și la intrarea sa cu un anumit număr de ani mai înainte, și pornește către Divinington străbătând Uversa.

112:3.5 (1230.3) După moarte corpul material se reîntoarce în lumea elementală din care provenea, dar doi factori imateriali ai personalității supraviețuitoare persistă: în primul rând, Ajustorul Gândirii preexistent, cu memoria transcrisă a căii muritoare, se duce pe Divinington; în al doilea rând, sufletul morontial nemuritor al celui răposat rămâne în grija păzitorului destinului. Aceste faze și aspecte ale sufletului, aceste formule de identitate cândva cinetice și acum statice, sunt esențiale pentru repersonalizarea pe lumile morontiale; și reuniunea Ajustorului și a sufletului este ceea ce reconstituie personalitatea supraviețuitoare, ceea ce vă face din nou conștienți în momentul deșteptării morontiale.

112:3.6 (1230.4) Pentru cei care n-au păzitor serafic personal, ocrotitorii colectivi îndeplinesc cu fidelitate și eficacitate același serviciu de

ocrotire a identității și de înviere a personalității. Serafimii sunt indispensabili pentru a reconstitui personalitatea.

112:3.7 (1230.5) La moarte, Ajustorul Gândirii își pierde temporar personalitatea, dar nu și identitatea, în timp ce subiectul uman își pierde temporar identitatea, dar nu și personalitatea; pe lumile de locuinte, Ajustorul și personalitatea se reunesc într-o manifestare veșnică. Niciodată un Ajustorul plecat nu revine pe pământ cu identitatea ființei în care locuise anterior. Niciodată personalitatea nu s-a manifestat fără vointa umană; și niciodată o ființă umană separată de Ajustorul ei după moarte nu manifestă o identitate activă sau nu stabilește în nici un fel o comunicare cu ființele vii de pe pământ. Aceste suflete separate de Ajustor sunt în întregime și absolut inconștiente în timpul scurtului sau lungului somn al morții. Nu se poate produce nici o manifestare de nici un fel a personalității, nici nu există vreo aptitudine de a angaja comunicări cu alte personalități înainte de desăvârșirea supraviețuirii. Cei care merg pe lumile de locuinte nu au permisiunea de a trimite mesaje înapoi celor pe care îi iubeau. Este un soi de lege, în toate universurile, aceea a se interzice acest gen de comunicatii pe durata regimului în curs.

4. Ajustorii după moarte

112:4.1 (1231.1) Când survine o moarte de natură materială, intelectuală sau spirituală, Ajustorul își ia adio de la gazda sa muritoare și pleacă în Divinington. Pornind de la sediul lor respectiv, se stabilește un

contact reflexiv între supraveghetorii guvernării universului local și cei ai suprauniversului, după care ieșirea Veghetorului este înregistrată sub același număr de înscriere ca și intrarea sa în domeniile timpului.

112:4.2 (1231.2) Într-un mod pe care nu-l înțelegem în întregime, Cenzorii Universali sunt capabili să intre în posesia unui rezumat al vieții omenești după cum este el încorporat în duplicatul transcrierii, făcută de Ajustor, a valorilor spirituale și a semnificațiilor morontiale ale minții locuite. Cenzorii au facultatea de a-și însuși versiunea Ajustorului asupra caracterului supraviețuirii și a calităților spirituale ale ființei umane decedate, și toate aceste date, precum și înregistrările serafice, sunt disponibile pentru a fi prezentate în momentul judecării individului respectiv. Aceste informații sunt deopotrivă utilizate pentru a confirma mandatele suprauniversale care fac posibil ca anumiți ascenderi să-și înceapă imediat cariera morontială, adică de a se duce pe lumile de locuințe îndată după dezintegrarea lor fizică, în așteptarea încheierii oficiale a unei dispense planetare.

112:4.3 (1231.3) După moartea fizică, și făcând abstracție de indivizi transferați de printre cei vii, Ajustorul eliberat se duce numaidecât pe sfera-cămin a Diviningtonului. Detaliile a ceea ce se petrece pe această lume, în așteptarea reapariției efective a muritorului supraviețuitor, depinzând în principal de răspunsul la următoarea întrebare: oare ființa umană se înalță ea la lumile de locuințe care i se cuvine de drept individual, ori așteaptă ea o convocare

dispensatională a supraviețuitorilor adormiți ai unei vârste planetare?

112:4.4 (1231.4) Dacă asociatul său muritor aparține unui grup care va fi repersonalizat la sfârșitul unei dispense, Ajustorul nu se va reîntoarce imediat în lumea de locuințe a fostului sistem în care servea, ci va opta pentru una dintre numirile temporare următoare:

112:4.5 (1231.5) 1. Înrolarea în rândurile Sfătuitorilor dispăruți pentru servicii nedezevăluite.

112:4.6 (1231.6) 2. Afectarea pe o anumită perioadă pentru observarea regimului Paradisului.

112:4.7 (1231.7) 3. Înrolarea într-una dintre numeroasele școli de instruire din Divinington.

112:4.8 (1231.8) 4. Stationarea pentru o vreme ca student observator pe una dintre celelalte șase sfere sacre care constituie circuitul lumilor paradisiace ale Tatălui.

112:4.9 (1231.9) 5. Numirea în serviciul mesagerilor Ajustorilor Personalizați.

112:4.10 (1231.10) 6. Activarea ca instructor asociat în școlile Diviningtonului consacrate educării Sfătuitorilor ce aparțin grupului virgin.

112:4.11 (1231.11) 7. Desemnarea de a se ocupa de alegerea unui grup de lumi posibile pentru a servi în cazul în care ar exista motive rezonabile de a crede că partenerul uman ar fi putut respinge supraviețuirea.

112:4.12 (1231.12) Dacă, în momentul în care moartea vă surprinde, ati atins cumva cel de-al treilea cerc sau un tărâm superior și, în consecință, v-a fost atribuit un păzitor personal al destinului, și dacă transcrierea finală a rezumatului caracterului vostru de supraviețuire înaintat de Ajustor este certificat în mod neconditionat de păzitorul destinului - dacă serafimul și Ajustorul sunt în esență de acord asupra fiecărei chestiuni din expunerile și din recomandările referitoare la viața voastră - dacă Cenzorii Universali și asociații lor reflexivi de pe Uversa confirmă aceste date fără echivoc și fără rezervă, atunci Străvechii Zilelor lansează ca un fulger, pe circuitele de comunicații către Salvington, ordinul de înălțare a statutului vostru. Astfel deschise, tribunalele Suveranului Nebadonului vor decreta trecerea imediată a sufletului supraviețuitor în sălile de înviere ale lumilor de locuințe.

112:4.13 (1232.1) Dacă individul uman supraviețuiește fără întârziere, Ajustorul, după cum sunt eu informat, se înregistrează în Divinington, se duce în Paradis în fața persoanei Tatălui Universal, revin de îndată pentru a fi îmbrățișați de Ajustorii Personalizați ai suprauniversului și ai universului local pentru care este destinat, primește confirmarea conducătorului Sfătuitor Personalizat al Diviningtonului, și trece apoi imediat la „realizarea transferului de identitate”. De acolo, el este invitat, în cea de-a treia perioadă și pe lumea de locuințe, să locuiască în forma reală a personalității pregătite pentru a primi sufletul supraviețuitor al muritorului pământean, așa cum a fost această formă proiectată de către păzitorul destinului.

5. Supraviețuirea eului uman

112:5.1 (1232.2) Individualitate este o realitate cosmică, fie ea materială, fie morontială, fie spirituală. Actualitatea stării *personale* este darul Tatălui Universal care acționează de la sine și prin sine însuși sau prin multimea lui de agenți universali. A spune că o ființă este personală, este a recunoaște delimitarea relativă a unei astfel de ființe, în interiorul organismului cosmic. Cosmosul viu este un agregat aproape infinit integrat de unități reale dintre care fiecare este relativ supusă destinului întregului. Dar unitățile personale au fost dotate cu facultatea efectivă de a alege dintre acceptarea și respingerea destinului lor.

112:5.2 (1232.3) Ceea ce vine de la Tată este veșnic ca și Tatăl, și aceasta este tot atât de adevărat pentru personalitate, pe care Dumnezeu o dă în virtutea liberului său arbitru, ca și pentru divinul Ajustor al Gândirii, un fragment actual de Dumnezeu. Personalitatea omului este veșnică, dar, în ce privește identitatea, ea este o realitate veșnică condiționată. Dat fiind că ea a apărut ca răspuns la voia Tatălui, personalitatea va atinge un destin de Deitate, dar omul trebuie să aleagă dacă va fi prezent sau nu la împlinirea acestui destin. În lipsa unei astfel de alegeri, personalitatea atinge direct Deitatea experientială devenind o parte a Ființei Supreme. Ciclul este predestinat, dar participarea omului la acest ciclu este opțională, personală și experientială.

112:5.3 (1232.4) Identitatea muritorului este o conditie tranzitorie a vietii temporare în univers. Ea nu este reală decât în măsura în care personalitatea alege să devină un fenomen continuu al universului. Iată deosebirea esențială dintre om și un sistem energetic: sistemul energetic trebuie să continue, n-are de ales, dar omul are întru totul răspunzător de determinarea propriului său destin. Ajustorul este cu adevărat cărarea către Paradis, dar trebuie ca omul să urmeze el însuși această cărare din propria sa hotărâre, prin alegerea liberului său arbitru.

112:5.4 (1232.5) Fiintele umane nu posedă identitate decât în sensul material. Asemenea însușiri ale eului sunt exprimate de mintea materială așa cum funcționează ea în sistemul energetic al intelectului. Când se spune că omul are o identitate, se recunoaște că el posedă un circuit mental care a fost subordonat actelor și alegerilor vointei personalității omenești. Dar aceasta este o manifestare materială și pur temporară, tot așa cum embrionul uman este un stadiu tranzitoriu parazit al vietii umane. În perspectiva cosmică, fiintele umane se nasc, trăiesc și mor relativ într-o clipă; ele nu sunt durabile. Însă, la alegerea sa, personalitatea muritoare posedă puterea de a transfera sediul identității sistemului efemer intelect-materie la sistemul superior suflet-morontia care, în asociere cu Ajustorul Gândirii, este creat ca nou vehicul pentru manifestarea personalității.

112:5.5 (1233.1) Și chiar această putere de alegere, această marcă distinctivă universală a creaturilor înzestrate cu liber arbitru, care constituie cea mai mare șansă a omului și suprema sa

responsabilitate cosmică. De integritatea volitiunii umane depinde destinul etern al viitorului finalitar. Pentru a dobândi personalitate veșnică, Ajustorul divin depinde de sinceritatea liberului arbitru al muritorului. Pentru a realiza un nou fiu ascendent, Tatăl Universal depinde de fidelitatea alegerii muritorului. Pentru a face actuală evoluția experientială, Fiinta Supremă depinde de fermitatea și de înțelepciunea deciziilor-actiuni umane.

112:5.6 (1233.2) Cercurile cosmice de creștere a personalității trebuie ca în cele din urmă să fie atinse, dar se poate întâmpla ca, fără nici o greșeală din partea voastră, accidentele timpului și obstacolele existentei materiale v-au împiedicat să dominați aceste nivele pe planeta voastră natală. Dacă intențiile și dorintele voastre au o valoare de supraviețuire, vor fi emise decrete pentru a se prelungi perioada voastră probatorie. Vi se va alocă timp suplimentar pentru a demonstra care vă este valoarea.

112:5.7 (1233.3) Dacă există vreodată vreo îndoială cu privire la oportunitatea de a face să avanseze o identitate umană pe lumile de locuinte, guvernele universului decid invariabil în interesul personal al individului. Fără șovăială, ele înalță acest suflet la statutul de ființă de tranziție, continuându-și totodată observațiile asupra intențiilor lui morontiale și asupra obiectivelor sale spirituale emergente. Astfel, justiția divină va fi cu siguranță îndeplinită și îndurării divine i se va acorda un nou prilej de a-și extinde serviciul.

112:5.8 (1233.4) Guvernele Orvontonului și ale Nebadonului nu pretind că ar atinge o perfecțiune absolută în executarea detaliată a planului universal de repersonalizare a muritorilor, ci susțin că manifestă

răbdare, tolerantă, înțelegere și o compasiune plină de îndurare, și chiar asta și fac. Noi preferăm să ne asumăm riscul unei rebeliuni într-un sistem mai degrabă decât să lăsăm să apară riscul de priva un singur individ care se află în luptă în oricare lume evolutivă, de bucuria veșnică de a urma cariera ascendentă.

112:5.9 (1233.5) Aceasta nu înseamnă că fiintele omenești trebuie să beneficieze de o a doua șansă după ce au respins-o pe prima; nu este așa câtuși de puțin. Însă aceasta înseamnă că toate creaturile volitive trebuie să aibă o adevărată ocazie de a face o alegere indubitabilă, pe deplin conștientă și definitivă. Judecătorii suverani ai universului nu vor priva niciodată de mântuirea personalității vreo ființă care n-a făcut definitiv și pe deplin alegerea eternă. Sufletul omenesc trebuie să primească și va primi oportunitatea deplină și suficientă de a a-și dezvălui intenția sa reală și obiectivul său real.

112:5.10 (1233.6) După moartea lor, fiintele cele mai evolute din punct de vedere spiritual și cosmic se duc imediat pe lumile de locuinte. În general, această dispoziție operează pentru cei care au un păzitor serafic menit persoanei lor. Alți muritori pot fi detinuti până ce judecarea problemelor lor a fost încheiată, după care ei pot merge în lumile de locuinte. Ei pot, de asemenea, să fie afectați rândurilor de supraviețuitori adormiți care vor fi repersonalizați în masă la sfârșitul dispensei planetare în curs.

112:5.11 (1233.7) Există două dificultăți care împiedică eforturile mele de a explica exact ceea ce se petrece pentru *voi* în moarte, acel *tu* supraviețuitor, care este distinct de Ajustorul care vă părăsește. Una dintre ele constă în imposibilitatea de a transmite, la nivelul vostru

de înțelegere, o descriere adecvată a unei operații ce se situează la granița dintre domeniul fizic și cel morontial. Cealaltă dificultate provine din restricțiile puse de autoritățile celeste ce guvernează Urantia asupra misiunii mele în calitate de revelator al adevărului. Ar putea fi prezentate multe detalii interesante, însă la sfatul supraveghetorilor voștri planetari imediați eu nu le dezvălui. Totuși, eu rămân în limitele atribuțiilor mele în expunerea a ceea ce urmează:

112:5.12 (1234.1) Un element real, un produs al evoluției umane, ceva mai mult decât Veghetorul Misterului, supraviețuiește morții. Această entitate nou apărută este sufletul, și ea supraviețuiește atât morții corpului vostru fizic, cât și celei a minții voastre materiale. Această entitate este copilul comun al vieții și al eforturilor voastre combinate ale eului uman în legătură cu eul divin, Ajustorul. Acest copil cu ascendență umană și divină constituie elementul supraviețuitor de origine pământească; el este eul morontial, sufletul nemuritor.

112:5.13 (1234.2) Acest copil, a cărui semnificație persistă și a cărui valoare supraviețuiește, este cu totul inconștient pe durata perioadei ce tine de la moarte la repersonalizare; el rămâne în seama păzitorului serafic al destinului pe toată perioada de așteptare. După moarte, voi nu veți acționa ca ființă conștientă înainte de a fi atins noua conștiință morontială pe lumile de locuințe ale Sataniei.

112:5.14 (1234.3) În clipa morții, identitatea funcțională asociată personalității umane este întreruptă de încetarea mișcării vitale. Cu toate că personalitatea umană transcende aceste fragmente

constituente, ea depinde de ele pentru această identitate funcțională. Oprirea vieții distruge structurile creierului fizic necesare dotării mentale, și această întrerupere a minții pune capăt conștiinței umane. După aceea, conștiința creaturii nu mai poate să reapară înainte să se fi aranjat o situație cosmică care să permită aceleiași personalități umane de a funcționa din nou în relație cu energia vie.

112:5.15 (1234.4) Pe durata trecerii muritorilor ce supraviețuiesc între lumea lor de origine și lumile de locuințe, că personalitatea lor a fost reconstituită în cea de-a treia perioadă, ori că își face ascensiunea până la epoca unei reînvieri colective, datele constitutive ale personalității lor sunt cu fidelitate păstrate de către arhanghelii de pe lumile lor de activități speciale. Arhanghelii nu sunt ocrotitori ai personalității (în felul în care îngerii păzitori păzesc sufletul), însă nu-i mai puțin adevărat că orice factor identificabil al personalității este eficient păstrat sub paza acestor fideli depozitari ai elementelor supraviețuirii umane. Cât despre amplasarea exactă a personalității muritorului pe perioada intermediară dintre moarte și supraviețuire, noi nu îl cunoaștem.

112:5.16 (1234.5) Situația care face repersonalizarea posibilă este creată în sălile de înviere ale planetelor receptoare morontiale ale universului local. Acolo, în camerele de asamblare a vieții, autoritățile supraveghetoare oferă această combinație de energie universală - morontială, mentală și spirituală - care permite să se restituie

conștiinta supravietuitorului adormit. Reasamblarea părților alcătuitoare ale unei personalități cândva materiale implică:

112:5.17 (1234.6) 1. Alcătuirea unei forme potrivite, un model morontial de energie, în care noul supravietuitor poate stabili contactul cu realitatea nespirtuală, și în interiorul căreia varianta morontială a mintii cosmice poate fi pusă în circuit.

112:5.18 (1234.7) 2. Întoarcerea Ajustorului la creatura morontială aflată în așteptare. Ajustorul este veșnicul păstrător al identității voastre ascendente. Veghetorul vostru reprezintă încredintarea absolută că voi înșivă, iar nu un altul, sunteți cei care vor ocupa forma morontială creată pentru trezirea personalității voastre. Iar Ajustorul va fi prezent la reconstituirea personalității voastre pentru a relua rolul de călăuză paradisiacă al eului vostru supravietuitor.

112:5.19 (1235.1) 3. Când aceste conditii prelabile ale personalizării au fost întrunite, păstrătorul serafic al potentialităților sufletului nemuritor adormit, cu ajutorul a numeroase personalități cosmice, atribuie această entitate morontială formei corporale și mentale morontiale pregătită pentru aceasta; în același timp, el pune acest copil evolutiv al supremului în asociere veșnică cu Ajustorul în așteptare. Acest lucru încheie repersonalizarea, reconstituirea memoriei, a intuiției și a conștiinței - identitatea.

112:5.20 (1235.2) Faptul repersonalizării constă în luarea în posesie, de către sinele omenesc care se trezește, a fazei morontiale racordate a mintii cosmice nou separate. Fenomenul personalității depinde de

persistenta identității reacției individului la mediul său universal; iar acest lucru nu se poate produce decât prin intermediul minții.

Individualitatea persistă în pofida unei continue schimbări în toți factorii care compun eul; în viața fizică, schimbarea este treptată; la moarte, și după repersonalizare, schimbarea este bruscă. Adevărata realitate a oricărei individualități (personalități) este capabilă să răspundă într-o manieră adecvată la situațiile universului prin modificările permanente ale părților sale constitutive; stagnarea se încheie inevitabil prin moarte. Viața omenească este o nesfârșită schimbare a factorilor vieții, unificată prin stabilitatea unei personalități invariante.

112:5.21 (1235.3) Iar atunci când vă veți trezi astfel în lumile de locuințe ale Ierusemului, voi veți fi atât de schimbați, transformarea spirituală va fi atât de mare încât, dacă nu ar exista Ajustorul Gândirii și păzitorul destinului care să coreleze cu atâta desăvârșire noua voastră viață din noile lumi cu vechea voastră viață din prima lume, ați avea la început dificultăți în conectarea noii conștiințe morontiale cu memoria readusă la viață a fostei voastre identități. În ciuda continuității identității personale, cea mai mare parte a vieții voastre de muritor vi s-ar părea la început un vis vag și neguros. Timpul va limpezi însă multe dintre asocierile vieții voastre de muritor.

112:5.22 (1235.4) Ajustorul gândirii va readuce și va repeta doar acele amintiri și experiențe care fac parte din cariera voastră universală și sunt esențiale pentru aceasta. Dacă Ajustorul a fost un partener în evoluția a ceea ce s-a petrecut în mintea omenească, atunci aceste

experiente demne de a fi păstrate vor supraviețui în conștiința eternă a Ajustorului. Cu toate acestea, cea mai mare parte a vieții voastre și a amintirilor ei - neavând nici semnificație spirituală, nici valoare morontială - vor muri odată cu creierul material; o mare parte din experiența materială va dispărea, la fel ca un fost eșafodaj, care a servit drept pod pentru trecerea la nivel morontial și nu mai are nici o utilitate într-un univers. Personalitatea și relațiile dintre personalități nu reprezintă însă niciodată eșafodaje; memoria omenească a relațiilor personalității are o valoare cosmică și va persista. În lumile de locuințe nu numai că veți cunoaște și veți fi cunoscuți de către cei care v-au fost cândva asociați în scurtă, dar misterioasă viață de pe Urantia, ci, mai mult, vă veți aminti de ei, iar ei își vor aduce aminte de voi.

6. Eulmorontial

112:6.1 (1235.5) Așa cum un fluture iese la iveală din stadiul de omidă, tot astfel adevăratele personalități ale fiintelor omenești ies la iveală în lumile de locuințe revelându-se, pentru prima oară, separate de vechea lor învăluire din trupul lor material. Cariera morontială în universul local corespunde înălțării permanente a mecanismului personalității, de la nivelul morontial initial al existenței sufletului până la nivelul morontial final de spiritualitate progresivă.

112:6.2 (1235.6) Este dificil să vă instruim asupra formelor voastre morontiale de personalitate pentru cariera universului local. Veți fi

înzestrati cu modele morontiale capabile să manifeste personalitatea, însă acestea sunt învelișuri care, în cele din urmă, se află dincolo de înțelegerea voastră. Cu toate că sunt pe deplin reale, astfel de forme nu reprezintă modelele energetice de ordin material pe care le înțelegeți acum. Ele joacă însă, în lumile universului local, același rol pe care îl joacă propriile voastre corpuri materiale pe planetele pe care se nasc oamenii.

112:6.3 (1236.1) Într-o oarecare măsură, înfățișarea formei corporale materiale este sensibilă la caracterul identității personale; corpul fizic reflectă, într-o anumită măsură, ceva din natura intrinsecă a personalității. Forma morontială realizează o reflectare mai avansată. În viața fizică, muritorii pot fi frumoși în exterior, fiind în același timp urâți în interior; în viața morontială, și din ce în ce mai mult pe nivelele ei mai înalte, forma personalității se va modifica direct conform naturii persoanei interioare. La nivelul spiritual, forma exterioară și natura interioară încep să se apropie de o identificare completă, care se perfecționează tot mai mult pe nivele spirituale tot mai înalte.

112:6.4 (1236.2) În starea morontială, ascenderul muritor este înzestrat cu varianta nebadoniană a minții cosmice a Maestrului Spirit din Orvonton. Intellectul muritor ca atare a pierit, a încetat să existe ca o entitate universală focalizată, separată de circuitele mentale, nediferențiate ale Spiritului Creativ. În schimb, semnificațiile și valorile minții umane n-au dispărut. Anumite faze ale minții se continuă în sufletul supraviețuitor; anumite valori experientiale ale fostei minți omenești sunt păstrate de Ajustor; iar înregistrarea vieții

omenești așa cum a fost ea trăită în timp, rămâne în universul local, împreună cu anumite înregistrări vii detinute de numeroase fiinte preocupate de evoluarea finală a muritorului ascendent, fiinte al căror rang începe de la serafim, continuă cu Cenzorii Universali, și dincolo de aceștia până la Suprem.

112:6.5 (1236.3) Vointa unei creaturi nu poate exista fără minte, însă ea persistă în ciuda pierderii intelectului material. În timpul imediat următor reînvierii, personalitatea ascendentă este călăuzită, într-o mare măsură, de modelele caracteriale moștenite din viața sa umană și de acțiunea nou apărută a motei morontiale. I-ar acești îndrumători ai conduitei de pe lumile de locuințe activează într-o manieră acceptabilă pe durata primelor etape ale vieții morontiale și înainte ca vointa morontială să apară în întreaga sa plenitudine ca expresie volitională a personalității ascendente.

112:6.6 (1236.4) În cariera universului local nu există nici o influență care să se compare cu aceea a celor șapte spirite-mentale adjutante ale existenței umane. Mintea morontială trebuie să evolueze prin contact direct cu mintea cosmică, așa cum a fost modificată și tradusă această minte cosmică de către sursa creativă a intelectului universului local - Călăuzirea Divină.

112:6.7 (1236.5) Înainte de moarte, mintea muritoare are conștiința de a fi independentă de prezenta Ajustorului; pentru a putea funcționa mintea adjutantă are nevoie doar de modelul asociat material-energetic. Sufletul morontial fiind însă supraadjutant, nu are o conștiință de sine fără Ajustor atunci când este lipsit de mecanismul mental material. Acest suflet evoluat posedă, cu toate acestea, o

continuitate a caracterului provenită din deciziile luate de fostul său mental adjutant asociat, iar acest caracter devine memorie activă atunci când modelele sale primesc energia Ajustorului revenit.

112:6.8 (1236.6) Persistenta memoriei este dovada că identitatea originară este reținută; ea este esențială pentru a completa autoconștiința continuității și a expansiunii personalității. Muritorii care se ridică fără Ajustori depind de instrucțiunile asociaților serafici pentru reconstrucția memoriei umane; în afară de aceasta, sufletul morontial al muritorilor fuzionați cu Spiritul nu este limitat. Modelul memoriei persistă în suflet, însă acest model necesită prezenta fostului Ajustor pentru a deveni *imediat* capabil să se realizeze pe sine ca o memorie continuă. Fără Ajustor, supraviețuitorul muritor are nevoie de o perioadă de timp considerabilă pentru a reexplora și reînvăța, pentru a redobândi memoria conștientă a semnificațiilor și valorilor existenței sale anterioare.

112:6.9 (1237.1) Sufletul având o valoare de supraviețuire reflectă atât acțiunile și motivațiile cantitative cât și pe cele calitative ale intelectului material, fostul sediu al identității de sine. Alegând adevărul, frumusețea și bunătatea, mintea muritoare intră în cariera ei universală premorontială sub tutela celor șapte spirite-mentale adjutante unificate sub conducerea spiritului înțelepciunii. Prin urmare, după trecerea de cel șapte cercuri de realizare morontială, darul minții morontiale se suprapune mentalului adjutant, fapt care inaugurează cariera prespirituală sau morontială de progres în universul local.

112:6.10 (1237.2) Când o creatură își părăsește planeta natală, ea lasă în urma ei îndrumătorul adjutant și nu mai depinde decât de intelectul morontial. Când un ascender părăsește universul local, el a atins nivelul spiritual al existenței, trecând deasupra nivelului morontial. Această entitate spirituală nou apărută devine atunci acordată îndrumării directe a minții cosmice de pe Orvonton.

7. Fuziunea cu Ajustorul

112:7.1 (1237.3) Fuziunea cu Ajustorul Gândirii conferă personalității actualități eterne, care înainte nu erau decât potențiale. Printre aceste noi daruri putem menționa: fixarea calității divinității, memoria și experiența veșniciei trecute, nemurirea și o fază de absolut potențial calificat.

112:7.2 (1237.4) Când cursa voastră pământească într-o formă temporară s-a încheiat, sunteți sortiti să vă treziți pe țărmurile unei lumi mai bune, și în cele din urmă veți fi uniți cu Ajustorul vostru fidel într-o îmbrățișare veșnică. Iar această fuziune constituie misterul care face ca Dumnezeu și omul să fie una, misterul evoluției creaturii finite, însă acesta este veșnic adevărat. Fuziunea este taina sferei sacre a Ascendingtonului, și nici o creatură, în afară de cele care au experimentat fuziunea cu Spiritul Deității, nu poate înțelege semnificația reală a valorilor efective care sunt unite atunci când

identitatea unei creaturi a timpului devine pe vecie una cu Spiritul Deității Paradisului.

112:7.3 (1237.5) Fuziunea cu Ajustorul se efectuează de obicei în timp ce ascenderul încă se mai află în sistemul său local. Ea se poate produce pe planeta natală ca o transcendere a morții naturale; ea poate avea loc pe oricare dintre lumile locuintelor sau în cartierul general al unui sistem. Ea poate fi chiar și întârziată până în momentul șederii în sediul constelației; sau, la ocazii speciale, ea nu poate fi încheiată până când ascenderul n-a ajuns capitala universului local.

112:7.4 (1237.6) După ce s-a efectuat fuziunea cu Ajustorul, nu mai poate apărea nici un pericol pentru cariera eternă a unei astfel de personalități. Fiintele celeste, pentru a fi încercate, trec printr-o lungă experiență, însă muritorii trec prin încercări relativ scurte și intense pe lumile evolutive și morontiale.

112:7.5 (1237.7) Fuziunea cu Ajustorul nu are loc niciodată înainte ca decretele suprauniversului să fi confirmat că natura umană a făcut o alegere definitivă și irevocabilă în ceea ce privește cariera eternă. Aceasta este autorizarea uniunii care, odată proclamată, constituie pentru personalitatea fuzionată permisiunea de a părăsi în cele din urmă hotarele universului local pentru a ajunge apoi în cartierul general al suprauniversului. De acolo, și într-un viitor îndepărtat, un seconafim va purta pelerinul timpului în lungul zbor ce îl va conduce în universul central al Havonei și spre aventura Deității.

112:7.6 (1238.1) Pe lumile evolutive, individualitatea este materială; ea este un obiect din univers și este supusă ca atare legilor existenței materiale. Ea este un fapt în timp și este sensibilă la vicisitudinile

acestui. *Aici trebuie să fie formulate deciziile de supraviețuire.* În starea morontială sinele a devenit o realitate universală nouă și mai durabilă, iar creșterea sa permanentă se întemeiază pe armonizarea sa continuă cu circuitele mentale și spirituale ale universurilor. *Acum sunt confirmate deciziile de supraviețuire.* Când sinele atinge nivelul spiritual, el a devenit atunci o valoare sigură în univers, iar această nouă valoare se întemeiază pe faptul că *s-au luat deciziile de supraviețuire*; dovada este eterna fuziune cu Ajustorul Gândirii. După ce a atins statutul de valoare universală autentică, creatura devine potențial liberă pentru a căuta cea mai înaltă valoare universală - Dumnezeu.

112:7.7 (1238.2) Asemenea fiinte fuzionate sunt duble în reacțiile lor universale. Ele sunt indivizi morontiali distincti având anumite analogii cu serafimii, și potențial ei sunt deopotrivă fiinte din ordinul finalitarilor Paradisului.

112:7.8 (1238.3) Individul fuzionat reprezintă însă, într-adevăr, o personalitate, o ființă, a cărei unitate sfidează orice încercare de analiză din partea oricărei inteligente a universurilor. Și astfel, după ce ati trecut prin fața tribunalelor universului local de la cel mai modest până la cel mai înalt, fără ca vreunul dintre ele să poată identifica separat omul și Ajustorul, sunteți în cele din urmă conduși în fața Suveranului Nebadonului, Tatăl universului vostru local. Iar acolo primiți, chiar din mâna ființei a cărei paternitate creativă în acest univers al timpului a făcut posibil faptul vieții voastre, acreditările care vă dau dreptul de a continua apoi cariera voastră suprauniversală în căutarea Tatălui Universal.

112:7.9 (1238.4) Oare triumfătorul Ajustor a câștigat personalitate prin magnificul său serviciu pentru omenire, sau nemurirea a fost dobândită de brava ființă umană prin eforturile ei sincere de a deveni asemeni Ajustorului? Nu este nici una dintre acestea; doar împreună au împlinit evoluția unui membru al unuia dintre ordinele unice ale personalităților ascendente ale Supremului, o ființă care va fi întotdeauna serviabilă, fidelă și eficientă, un candidat pentru o creștere și o dezvoltare nouă, încercând mereu să se ridice și neoprindu-se niciodată din ascensiunea celestă înainte ca cele șapte circuite ale Havonei să fie străbătute și înainte ca sufletul, a cărui origine a fost cândva pământească, să aibă o recunoștință plină de adoratie în fata personalității însăși a Tatălui din Paradis.

112:7.10 (1238.5) De-a lungul acestei întregi ascensiuni, Ajustorul Gândirii este garanția divină a viitoarei și deplinei stabilizări spirituale a ascenderului muritor. În același timp, prezenta liberului arbitru omenesc oferă Ajustorului un canal etern pentru a pune în libertate natura divină și infinită. Acum aceste două identități au devenit una; nici un eveniment din timp sau din eternitate nu mai poate separa omul sau Ajustorul; ei sunt inseparabili, contopiti pe vecie.

112:7.11 (1238.6) Pe lumile de fuziune a Ajustorilor, destinul Veghetorului Misterului este identic cu acela al muritorului ascendent - Corpul Paradisiac al Finalității. Nici Ajustorul, nici muritorul nu pot atinge acel tel unic fără cooperarea deplină și ajutorul plin de încredere acordate reciproc. Această asociere extraordinară este unul dintre fenomenele cosmice cele mai pasionante și cele mai stupefiantе ale prezentei vârste a universului.

112:7.12 (1239.1) Din momentul fuziunii cu Ajustorul, statutul ascenderului este acela al unei creaturi evolutive. Partenerul uman a fost primul care s-a bucurat de personalitate; el este deci superior Ajustorului în toate problemele ce se referă la recunoașterea personalității.

112:7.13 (1239.2) Pentru aceste fiinte contopite cartierul general din Paradis este Ascendington, nu Divinington, iar această îmbinare unică dintre Dumnezeu și om are rang de muritor ascender pe toată calea ascendentă către Corpul Finalității. Când un Ajustor se contopește cu un muritor ascender, numărul acelui Ajustor este șters din arhivele suprauniversului. Nu știu ce se întâmplă în arhivele de pe Divinington, însă presupun că dosarul acelui Ajustor este transferat în cercurile secrete ale curților interioare ale lui Grandfanda, conducătorul în exercitiu al Corpului Finalității.

112:7.14 (1239.3) Odată cu fuziunea Ajustorului, Tatăl Universal și-a ținut făgăduiala de a se dăruia pe sine făpturilor sale materiale; el și-a dus la îndeplinire promisiunea și a realizat planul de revărsare eternă a divinității asupra umanității. Acum începe încercarea omenească de a realiza și actualiza posibilitățile nelimitate care sunt inerente asocierii celeste cu Dumnezeu, care a devenit astfel un fapt.

112:7.15 (1239.4) Destinul actualmente cunoscut al muritorilor supraviețuitori este Corpul Finalității din Paradis; acesta este și telul destinului pentru toți Ajustorii de Gândire care s-au alăturat într-o uniune veșnică partenerilor lor muritori. Finalitarii Paradisului lucrează acum la multe proiecte îndrăznețe în marele univers, însă

noi presupunem cu totii că vor avea alte sarcini, poate și mai celeste, de îndeplinit în viitorul îndepărtat, după ce cele șapte suprauniversuri vor fi fost ancorate în lumină și în viață și când Dumnezeuul finit va fi ieșit la iveală din misterul care înconjoară acum această Deitate Supremă.

112:7.16 (1239.5) Vi s-a descris, într-o anumită măsură, organizarea și personalul universului central, al suprauniversurilor și al universurilor locale. Vi s-au spus unele lucruri asupra caracterului și a originii diverselor personalități care conduc acum aceste vaste creații. Ați fost de asemenea informați că sunt pe cale de a se organiza vaste galaxii de universuri, aflate cu mult dincolo de periferia marelui univers, pe primul nivel al spațiului exterior. De-a lungul acestor expuneri vi s-a împărtășit și faptul că Fiinta Supremă va dezvălui funcția sa terțiară nerevelată în aceste regiuni actualmente neexplorate ale spațiului exterior; și vi s-a mai spus, de asemenea, că finalitarii din corpul Paradisului sunt copiii experientiali ai Supremului.

112:7.17 (1239.6) Noi credem că muritorii fuzionați cu Ajustorul lor împreună cu tovarășii lor finalitari, sunt mențiți să funcționeze, într-un fel sau altul, în administrația universurilor de pe primul nivel al spațiului exterior. Nu avem nici cea mai mică urmă de îndoială că, la timpul potrivit, aceste enorme galaxii vor deveni universuri locuite. Și suntem deopotrivă convinși că, printre administratorii lor, vom găsi finalitari paradisiaci a căror natură este consecința cosmică a întrepătrunderii creaturii și a Creatorului.

112:7.18 (1239.7) Ce aventură! Ce poveste! O creație gigantică care să fie administrată de copiii Supremului, acești Ajustori personalizați și umanizați, acești muritori deveniți veșnici și asemeni Ajustorilor, aceste îmbinări misterioase și asocieri veșnice dintre cele mai înalte manifestări cunoscute ale Primei Surse-Centru și cea mai umilă formă de viață inteligentă capabilă să înțeleagă și să ajungă la Tatăl Universal. Ne imaginăm că astfel de ființe amestecate, asemenea asocieri dintre Creator și creatură, vor deveni conducători minunați, administratori incomparabili și directori plini de înțelegere și de compasiune față de toate formele de viață inteligentă susceptibile să se nască în aceste universuri viitoare ale primului nivel al spațiului exterior.

112:7.19 (1240.1) Originea voastră este, într-adevăr, pământescă, animală, iar corpul vostru este țărână. Însă dacă vreți în mod efectiv, dacă doriți realmente, moștenirea erelor este cu siguranță a voastră și, într-o bună zi, veți sluji în universuri cu adevărata voastră calitate - copii ai Dumnezeuului Suprem al experienței și fii divini ai Tatălui Paradisiac al tuturor personalităților.

112:7.20 (1240.2) [Prezentat de un Mesager Solitar din Orvonton]